

har flaaet sig sammen i Bjærgelav med Forpligtelse til at bjærge og med Forbjærgere til ordne Fordelingen af Bjærgelønnen m. v., har ønsket en Bestemmelse om, at Befolkningen, hvis den vil, kan træde sammen i Bjærgelav, som saa maa paatage sig den Forpligtelse at bjærge. Skulle de altsaa paatage sig en saadan Forpligtelse, maa der ogsaa gives dem en vis Ret. Det vil være umuligt at saa et Bjærgelav oprettet med Forpligtelser, naar det ikke ogsaa har Rettigheder; de to Ting maa følges ad. Derfor er man i Udvalget efter moden Overvejelse og nøje Drøftelse af de Tvivlsmaal, som overhovedet kunne opstaa med Hensyn til denne Institution, kommen til det Resultat, at naar man gør Bjærgningen til en frivillig Sag, bør man søge at befordre Oprettelsen af Bjærgelav. Saa vil man ikke behøve at forhandle nærmere om Bjærgelønnen, men kan sige: vær saa god at tage fat, Bjærgelønnen skal senere blive fastsat.

Bestemmelserne om Oprettelse af saadanne Bjærgelav findes i 1ste Stykke af § 4. Man har imidlertid ment, at man ikke burde give Bestemmelserne et saa vidt Omfang, at der ganske i Almindelighed efter Befolkningens Ønske skulde kunne oprettes Bjærgelav langs Kyststrækningen. Det turde være, at man saa fik for meget af det gode, at det blev Mode at oprette Bjærgelav. Det vil vistnok være det fornuftigste i det mindste foreløbig at blive staaende ved, at der kun oprettes Bjærgelav paa saadanne Steder, hvor det paa Grund af jævnlig forekommende Strandinger maa anses for hensigtsmæssigt. Der maa altsaa gives en Bestemmelse om, hvem der skal bedømme dette, og vi have ment, at det burde henlægges til Amtmændene. Man har dernæst ment, at der maatte foretages en Forandring i dette Stykke, for saa vidt der her tales om „de Kommuner, der grænse til Havet“. Det er vistnok ikke hensigtsmæssigt at sætte Bestemmelsen om Grænserne for Bjærgelavsdistrikterne i Forbindelse med Kommune-grænserne. Forholdet kan meget godt stille sig saaledes, at det naturligeste Bjærgelavsdistrikt kommer til at omfatte 2 Kommuner eller blot en Del af en Kommune eller af 2 forskellige Kommuner. De Bestemmelser, som jeg her har omtalt, findes i Vædringsforslaget Nr. 9.

I 2det Stykke af Lovforslagets § 4 findes de nærmere Bestemmelser om Udarbejdelsen af Vedtægter for Bjærgelavene. Udvalget foreslaar her under Nr. 10, at Ordene: „efter at vedkommende Sogne- eller Byraads Erklæring over samme er indhentet“ skulle udgaa. Vi have drøftet dette

Spørgsmaal i Udvalget og ere komne til det Resultat, at der næppe er Grund til at optage denne Bestemmelse, som vistnok blot vil medføre Omkost. For det første maa bemærkes, at saa snart man opgiver Kommunegrænser som Grænse for Bjærgelavene, synes der egentlig at være mindre Grund til en saadan Bestemmelse. Man kunde jo nok lige fuldt indhente en Erklæring fra det paagældende Sogneraad eller fra flere Sogneraad; men Forholdet vil for det andet meget let stille sig saaledes, at der i Sogneraadene ikke sidder nogen eller i hvert Fald ikke et Flertal af Personer, der have de fornødne Vetingelser til at kunne bedømme Hensigtsmæssigheden af de enkelte Bestemmelser i Vedtægten. Man gør vist bedst i at lade dem, der skulle danne Bjærgelavene, udtale deres Ønske om, hvorledes de ville have Vedtægterne affattede, og saa lade det gaa til vedkommende Autoritet, som skal sanktionere dem. — Vædringsforslagene under Nr. 11 og 12 behøver jeg næppe at indlade mig videre paa, de følge vistnok i det hele af sig selv. — Under Nr. 13 er optaget et Vædringsforslag efter den højtærede Justitsministers Ønske af Hensyn til det Andragende, som foreligger fra en privat Forstrandsejer med Hensyn til disse Bjærgelav. Hvor der nemlig eksisterer private Forstrandsejere, vil der i Reglen allerede, naar Loven udkommer, findes at være truffet en Ordning, hvorefter Bjærgelavet er indrettet, og der vil næppe være Trang til saadanne Steder at oprette Bjærgelav. Skulde der imidlertid vise sig Trang, bestemmes det, at det i dette Tilfælde ikke er Amtmanden men Justitsministeriet, der skal afgøre det. Jeg antager, at der derved er taget alt det Hensyn, som kan forlanges fra den forstrandsberettigedes Side.

Jeg kommer nu til det særdeles vigtige Stykke 3 i § 4, som indeholder Bestemmelser om Bjærgelavets Rettigheder og Forpligtelser, og ved Siden deraf ogsaa Bestemmelser om Strandfogedens Stilling under den ny Ordning og Sønningen mellem Bjærgelavet og Strandfogeden. Vi kunne i det væsentlige slutte os til Bestemmelserne, men tro dog, at Modsætningen maa præciseres noget bestemtere, end det er, og at navnlig den Uklarhed, som det sidste Punktum i Stykket indeholder, om hvorvidt Strandfogeden staar ved Siden af Bjærgelavet eller har en selvstændig Stilling over for dette, bør fjernes. Vi foreslaar derfor at slette mellem, om der er Tale om Bjærgning af Skib og dertil hørende Ladning ved Bistand hvedt fra Land, eller om løst Gods og Bragstykker af mindre